

Rychle a bezbolestně

Markéta Dočekalová

Markéta Dočekalová

*Rychle
a
bezbolestně*

Grada Publishing

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Rychle a bezbolestně

Markéta Dočekalová

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 4782. publikaci

Odpovědná redaktorka Mgr. Dana Flídrová

Sazba Jana Řeháková, DiS.

Počet stran 304

První vydání, Praha 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2012

Cover Design © Jana Řeháková, DiS., 2012

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.

ISBN 978-80-247-4287-8 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-4277-5 (elektronická verze ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-4278-2 (elektronická verze ve formátu EPUB)

ISBN 978-80-247-4279-9 (elektronická verze ve formátu MOBI)

Včera tam ještě nebyl. Jen prázdné, špinavé výlohy. Dnes, s úderem deváté, se tu objevil. Aranžérka pověsila do výlohy velký plakát a nad vchodem se rozsvítil neonový nápis: Rychle a bezbolestně. Nic víc. Otevírací doba každý den od 9 do 17 hodin, sedm dní v týdnu. Nový obchod na pěší zóně v Praze.

Lidé chodili kolem a nikdo z nich zatím nepostřehl, že tu své brány otevřelo něco velmi zvláštního. Malý podsaditý prodavač, vzhledově tak trochu Danny De Vito, stál ve dveřích nové prodejny a zvědavě pozoroval okolí. Když se ani na něj, ani na obchod, ani do výlohy za celých pět minut nikdo nepodíval, otráveně se vrátil dovnitř za pult. Otočil se ke slečně, která právě dokončila aranžmá výkladních skříní, a otráveně utrousil: „Dveře se netrhnou, co?“

„Jsi jak malý dítě, tati. Vždyť je to po každý stejný. Copak se nepamatuješ, jak dlouho jsi čekal na prvního zákazníka na své poslední štaci?“

Mrzutě mávnul rukou. „Lidi jsou čím dál nevšimavější. Kdybych dal na obchod ceduli, že dnes rozdávám zlato zdarma, stejně by si ani nevšimli.“

Usmála se a legračně zaškubala obočím.

„Nedělej ty grimasy! To je vážná věc!“ okřikl ji.

„Oni by si všimli. Určitě by si všimli,“ uklidňovala ho.

„Jo? A proč si to myslíš?“

„Ale nepřišli by,“ dodala vzápětí.

„A proč ne?!“ rozčílil se.

„Protože to zní moc dobře, než aby tomu někdo věřil. Proto. Mysleli by si, že je to nějaká finta. Nebo třeba skrytá kamera.“

„Skrytá kamera?“ opakoval mrzutě.

„Dej do výlohy něco jinýho. Dej jiný název obchodu. Co si mají lidi myslet, když všude jen vidí nápis Rychle a bezbolestně!“ nabádala ho.

„Víš, že nesmím! Musím respektovat...“

Skočila mu do řeči: „... pravidla, já vím...“ A znovu udělala tu legrační grimasu.

„To je strašný zlovyk! Kdy už s tím přestaneš...“ povzdechl si a přitáhl za pult starou rozvrzanou židli, aby ulevil svým nohám. Když do-

sedl, jeho kulatá hlava s pečlivě udržovanou pleší se podezřele nízko propadla nad pult. Podívala se na něj a dala se do smíchu.

„Počkej, dám ti na židli nějaký polštáře, abys byl trochu výš!“

„Stejně nikdo nepřijde...“ zoufal si. „A Nikol, když už jdeš pro ty polštáře, přines mi taky hrnek čaje, prosím tě!“

Roztomile kývla a už běžela do zadní části obchodu, kde měli malý byt. Když se vracela se dvěma polštáři a hrnkem čaje, zrovna skrz výlohu zahlédla mladého muže, kterak se zastavil a sledoval obchod. Prohlížel si podivné nápisy a vypadalo to, jako by snad váhal zda vstoupit.

„Hele, tati!“ šeptla Nikol, skoro to vypadalo, že se bojí, aby mladíka nevyplašila.

Otec na ni překvapeně pohlédl.

„Ne na mě...“ pokračovala v šepotu. „Tam! Hele!“

Podíval se směrem k výloze, ale mladík tam už nestál. V tu chvíli totiž už otevíral dveře obchodu.

„Dobrej, zdravim!“ houkl na oba. „Co vy to tu vlastně jako prodáváte, jesli se můžu zeptat. Nebo co to je, to: „Rychle a bezbolestně?!“ zajímal se. „Nějaký masáže?“ tipoval.

Starý pán jako by v tom okamžiku ožil. Celý se rozzářil.

„Jen pojďte dál! Všechno vysvětlíme, všechno se dozvíte!“ Pohotově seskočil se židle a hned začal k pultu přisunovat druhou, aby se mohl posadit i mladík.

„To ne, dík. Jen mi řekněte, vo co de. Sem jen zvědavej.“ Začínal být trochu rozpačitý.

„Nikol, dej tady pánovi čaj. Určitě si dáte čaj, že ano?“

Mladík konsternovaně přikývl, i když nic takového původně vůbec neměl v plánu. Nikol před něj postavila čaj, který původně přinesla otcí.

„Tak, mladý muži, my vám nabízíme cokoliv rychle a bezbolestně. Cokoliv, co by vás normálně stálo spoustu práce a námahy, tak to my umíme zařídit rychle a bezbolestně. A navíc, úplně zadarmo,“ pronesl starý pán hrdě. Mladík zíral jako zařezaný. Nikol opět udělala tu svou grimasu.

Po několika sekundách se dal mladík do smíchu. „Tak jo, kde ji máte?! To je nějaká soutěž pro televizi, že jo? Kde je ta kamera?“ začal se mladík rozhlížet po obchodě.

„Žádná kamera. Uzavřeme řádnou smlouvu. Za všechno ručíme.“

„Hele, to jako vážně, jo? Vy ste už asi senilní cvok, že jo?!“ řekl mladík, vzal do ruky hrnek s čajem a lokl si. „Hmm. A ten čaj taky za moc nestojí,“ dodal. Pak se otočil na Nikol. „Ale máte pěknou prodavačku. No nic, mějte se tu!“ pronesl tak trochu s despektem a už bral za kliku u dveří.

V tom okamžiku zasáhla Nikol. „Ale my opravdu umíme zařídit všechno rychle a bezbolestně. A zadarmo... Skoro,“ řekla tím nejsladším a nejnevinnějším hlasem, jaký dovedla ze svých hlasivek vyloudit.

Překvapeně se na ni otočil. „Že je cvok tady starouš, to bych ještě pochopil. Ale že vy? Není vás tady škoda?“ zakroutil hlavou a pak zmizel z obchodu jako pára nad hrncem.

Starý pán smutně svěsil hlavu. „Už na to není doba. Získat zákazníky je čím dál těžší. Nejlepší to bylo za staré dobré první republiky...“

Nikol se usmála.

„Ne! Opovaž se to zase udělat!“ okřikl ji dřív, než stihla opět rozverně zastříhat svým obočím. „Měl jsem mít syna...“ posmutněl.

„Ale nemáš!“ Usmála se na něj, dala mu pusu na pleš a vzala do ruky hrnek s čajem. „Udělám ti novejš, jo?“

Pohlédl na ni. „A nemohla bys přestat používat to ej? Je to hrozné. Tahá to za uši.“

„Ale mluví se tak. Běž mezi lidi a chvíli poslouchej!“ bránila se.

„Krajové mravy bys neměla přebírat. Dobře víš, že jen projíždíme.“

„Vím. Ale zdá se mi to sexy...“ usmála se Nikol.

„Sexy?!“ podíval se na ni s úžasem.

„Jo! To ej se mi zdá takovej pěknej zvyk. Sexy!“ prohodila rozpustile, vzala hrnek s čajem a zmizela opět v zadní části obchodu.

Ustaraně se za ni podíval. „Holka nešťastná, ty ani nevíš, co tě jednou čeká! Budeš to po mně všechno muset převzít!“ Pak zakroutil hlavou a otočil se opět k výloze. Zadíval se ven do ulice. Lidé chodili kolem, míjeli jeho obchod bez povšimnutí. Nikdo se ani na chvíli nezastavil. Naprostý nezáměr. Pak pohlédl na hodinky. A to už mají otevřeno celé dvě hodiny! Než dokončil myšlenku, dveře obchodu se opět otevřely.

„Hele, soráč, ale sem se vrátil.“ vyhrkl mladík a hrnul se k pultu. „Přemejšlel sem vo tom. Je to sice blbost, ale já bych tu smlouvu, nebo co to jako nabízíte, chtěl vidět.“

Starý pán se usmál a Nikol zrovna vstoupila do obchodu s dalším hrnkem čerstvě uvařeného čaje.

„Ne dík, tak dobrej fakt nebyl!“ zatvářil se mladík odmítavě při pohledu na horký nápoj.

„Taky není pro vás. Nebudu se vnucovat, že jo?!“ prohodila Nikol.

„No ale to vy se zase vnucovat jako můžete, slečno... To já si ten čaj možná i dám!“

„Nedáte!“ vstoupil do hovoru starý pán. „Ten je totiž můj. A kromě toho, jste tu kvůli obchodu, ne? Budeme obchodovat,“ zdůraznil. Mladíka to pobavilo a na hru přistoupil.

„Tak jo, deme na to! Takže co mi nabízíte?“

Nikol sáhla do šuplíku u staré masivní skříňky a podala otci jakýsi papír.

„Tady je to všechno napsané, mladý muži. Rychle a bezbolestně vám splníme cokoliv, co by za normální situace trvalo dlouho a mohlo by to pro vás být i bolestivé, zkrátka namáhavé, únavné, muka způsobující a podobně.“

„Jako třeba co?“

„Cokoliv.“

„Třeba mi oživíte křečka, co mi chcípnul, dyž mi bylo vosum?“ žertoval.

„Vy to stále ještě neberete dost vážně, mladý muži. Je mi líto, vašeho křečka neoživím. Protože to byste ani vy nedokázal, ani za sto let ne a ani kdybyste u toho trpěl od rána do noci. Ale kdybyste se chtěl třeba naučit perfektně anglicky, tak to by problém nebyl.“

„To jako že bych uměl anglicky hned?“ ujišťoval se mladík.

„Od okamžiku, kdy dokončíte svůj podpis na této smlouvě,“ dodal starý pán. Nikol mladíka pečlivě po celou dobu sledovala. Zajímalo ji, jak se rozhodne. S napětím čekala, kdy mu otec vysvětlí ještě i zbytek obchodní nabídky.

„A co za to?“ zareagoval mladík bystře.

„Správná otázka, mladý muži! Celkem nic... Jen se tady upíšete, že souhlasíte, že jednou za splnění tohoto přání budete dlouho a bolestně trpět.“

„Co?! A to jako kdy?“ nechápal.

„Jednou...“ zopakoval starý pán.

„To může být za pět minut nebo taky za padesát let,“ namítal mladík.

„To může. Ale je to také unikátní služba, nemyslíte? Za to už stojí trochu riskovat, ne?“

„A jak jako dlouho? A... a... jak moc trpět?“ začínal se zakoktavat.

Nikol se neudržela a udělala na něj tu svou grimasu. Úplně ho tím rozehrála. „Snad se nebojíte?“ rýpla si do něj.

„Já?! Vypadám jako srab, nebo co?!“ rozčilil se. Hrdost a ješitnost mu nedala. Tak moc se chtěl před Nikol předvádět!

„Dohodneme se?“ přerušil jejich flirtování starý pán a na Nikol vrhl přísný pohled.

„Tak jo! Hele, upřímně, já tomu nevěřím. Ale sem vod přírody zvědavej a sem dobrodruh. Já do toho pro tu srandu du!“

„Tak si smlouvu pořádně pročtěte a rozmyslete si přání.“

Smlouva nebyla nijak rozsáhlá, obsahovala jen několik odstavců a formulace byly více než srozumitelné. Mladík text přelétl očima a pak vzal do ruky propisku, kterou mu Nikol podala.

„Píše to úplně samo. Bez namáčení...“ poznamenala nadšeně.

„Co?!“ nechápal její poznámku.

„To pero...“ řekla.

„Nejen hezká, ale eště i vtipná!“ Odhodlaně sevřel propisku mezi palec, ukazovák a prostředník.

„Přání si pořádně rozmyslete,“ radil starý pán. „Nepodepisujte, dokud nemáte jasno, co si chcete přát,“ varoval.

„Mám úplně jasno! Chci mít suprový, úžasný, prostě cool tetování na celejch zádech. Od ramen až po zadek. Chci tam mít nádhernýho barevnýho čínskýho draka a taky nějaký vystínovaný čínský nápisy. Tetování, co mi budou všichni závidět. A chci ho mít rychle a bezbolestně! Je to jasný? Nebo mám radši sehnat vobrázek? Abych tam neměl pak nějakou ještětku, starouši!“

Nikol to pobavilo a málem vyprskla smíchy. Starý pán se na ni opět káravě podíval. Pak přisunul před mladíka smlouvu. „Podepište.“

Mladík se zachvěl nedočkavostí. „Teda nevim, co z toho jako bude, je to docela solidní adrenalin už teď. Dobrá hra, fakt. Já stejně myslím, že za chvíli vodněkud vyleze režisér a zařve stop.“ Podepsal.

Starý pán seskočil se židle a napřáhl ruku směrem k mladíkovi. „Bylo mi ctí s vámi obchodovat, mladý muži!“

Mladík zrozpačitěl. „A to je jako všechno?!“

„Řekl bych, že vaše přání bylo splněno, takže všechno,“ pokýval hlavou starý pán.

„Co?!“ Zákazník si rychle začal sundávat triko i mikinu. „Máte tu někde zrcadlo?!“ Snažil se pohlédnout na svá záda, ale marně. Nikol k němu přistoupila a užasle zírala na obrovského vytetovaného čínského draka.

„Je vážně krásnej...“ řekla překvapeně. Mladík ztuhl.

„Cože?! Já to musím vidět. Děláte si prdel, že jo?!“ křičel zoufale.

„My tu ale zrcadlo nemáme,“ pokrčila Nikol rameny.

Mladík vyběhl na ulici před obchod a zmateně pobíhal od člověka k člověku. Co křičel, to už Nikol neslyšela. Jen zpovzdálí, přes výlohu obchodu, sledovala jeho vypracované mužné tělo.

„Proč se pokaždé všichni tak diví? Vždyť jim to vysvětluji a mají to i v té smlouvě!“ kroutil nechápavě hlavou starý pán. Pak se podíval na Nikol, která stále zírala na mladíka pobíhajícího po ulici. „A nezírej na něj tak!“

„Jak?!“

„Tak!“

„Jak tak?!“

„Prostě tak... Nestoudně!“ zamručel.

„No jestli to myslíš tak, jako že se mi líbí, tak líbí, abys věděl. Taky bych už měla na něco takového čas, ne?“

„Chceš také mít tetování na zádech?“ podivil se.

Dobře věděla, že to otec jen hraje. Že moc dobře rozumí, o čem mluví. Přistoupila k němu a zlehounce mu usedla na klín. Objala ho kolem krku a přitiskla se. „Mám tě ráda, tati. Ale už nejsem malá holčička. Už potřebuju mít ráda i někoho jinýho. Chybí mi láska.“

Podíval se jí zpříma do očí. „Chceš všechny své lásky pohřbívat? Chceš vidět, jak stárnou mnohem rychleji než ty? Chceš takhle hrozně moc trpět?“

„Taky sis vzal maminku. A ta přeci byla jako všichni ostatní lidi.“

„Byla. I když umřela stářím, stejně nás oba opustila už dávno. A podívej se na nás dva. Na sebe. Jsi mladá, krásná a plná síly. Jako by ses narodila před dvaceti lety. Jsme jiní.“

Chtěla na to ještě něco říct, ale do obchodu opět vtrhl mladík. Vyděšeně křičel: „Jak jste to udělali?! Já to tam fakt mam!! Lidi říkaj, všichni říkaj, že to tam mam!“ Vytáhl z kapsy mobil a podal ho Nikol. „Vyfoťte mi ty záda. Já to musím vidět!“

Nikol nechápavě zírala na mobil a nevěděla si s ním rady.

„Sakra, jen zmáčknete tendle čudl, jo?!“

Poněkud roztřeseně udělala obrázek a mobil podala mladíkovi. Ten konsternovaně zíral na čínského draka.

„Já myslím, že vypadá skvěle,“ poznamenala Nikol při pohledu na fotku.

Mladík se vrhl ke starému pánovi, chytl ho pod krkem a přitiskl ke zdi obchůdku. „A teď mluv, starouši! Jak je to s tím dlouhým utrpením?! Kdy mě to čeká a na jak dlouho?!“

Starý pán sotva zvládal popadnout dech, jak ho mladík tiskl. „Já nevím. S tím já už nemám nic společného. Já jen uzavírám smlouvy. Jednou to nastane. Ale nevím kdy a nevím, jak to bude trvat dlouho. Ve smlouvě stojí: dlouho a bolestivě trpět.“

„Vim, co tam je, sakra! Ale dlouho je pro každého jinak! Pro někoho je dlouho pět minut a pro jinýho sto let!“

„Podepsal jste to dobrovolně, mladý muži,“ bránil se starý pán.

„Pusťte ho, nic vám přeci neudělal,“ řekla Nikol tak klidně, až to mladíka zaskočilo. Vzápětí uvolnil hrdlo starého pána ze svého sevření.

„Dobrovolně!“ zakřičel. „Sem myslel, že je to nějaká sranda, vole!“ vriskal. Pak zvedl ze země tričko a mikinu a znovu se oblékl. Z pultu sebral svůj exemplář smlouvy, který tu ještě stále ležel a zahleděl se na něj. „Jde tu smlouvu nějak zrušit?“

„Výpověď smlouvy. Článek 5,“ ukázal starý pán prstem na místo na papíře.

Mladík tam pohlédl a četl: „Smluvní strany se vzájemně dohodly, že toto ujednání nelze žádným způsobem jednostranně zrušit nebo vypovědět. Jedinou výjimku tvoří situace, kdy by si zrušení smluvního ujednání přály obě smluvní strany společně a na tom by se dobrovolně dohodly.“

Mladík se na starého pána zoufale podíval. „Hele, mám strach. Pojdme se domluvit, že to zrušíme.“ Starý pán nekompromisně zakroužil hlavou.

„Je mi líto, já si zrušení smlouvy nepřeju,“ dodal.

„To byste jako přišel vo provizi, nebo co?!“ zaječel mladík.

„Musel bych místo vás sehnat deset jiných. Deset je moc. Hrozně moc. Nemáte představu.“

Mladík byl zmatený a vůbec nic nechápal. „Co vy ste vlastně zač! Co ste voba zač?!“ Pak se otočil a utekl z obchodu jako malý kluk. Ani se neohlédl.

„Nevděčník,“ poznamenal starý pán, když za ním zapadly dveře obchodu.

„Bojí se. Vždyť neví, co ho čeká!“ zastávala se ho Nikol.

„A on to někdo jiný snad ví? Děvenko zlatá, třeba si toho ten mladíček ani nevšimne, až to začne. Prostě si jen bude myslet, že zrovna v tu chvíli jeho život za moc nestojí. Ale než si vůbec vzpomene na tuhle smlouvu a všechno si uvědomí, bude to mít celé dávno za sebou...“

„A co když ne?“

„Konec řečí. Povinnosti volají,“ řekl a vzal Nikol vlídně kolem ramen. Věděla, že nemá smysl se pokoušet o tom dál mluvit. Otec měl pro ni práci a v takovém okamžiku byl nekompromisní. Za těch osmdesát let, co je na světě, ho už znala velmi dobře.

***

„Ty vole, ti to povídám, ne?! Sem to podepsal a v tu ránu sem to měl na těch zádech, vole! Takhle! Lusknutím prstů!“ vysvětloval řádně alkoholem unavený Filip kamarádům v hospodě.

„Hele, už je to nudný, fakt! Nejdřív to byla prdel, ale už to je fakt otrava!“ zakřičel mu přímo do ucha jeden z kamarádů.

Filip se zvedl, hodil na stůl tři stovky a začal se potácet z hospody ven. „Na vás seru, kretění...“

Když dorazil domů, vyčerpaný padl na gauč. Z kapsy džínů vyzul zmuchlanou smlouvu a tupě na ni zíral. Pak ji našťvaně odhodil na malý konferenční stolek poblíž. „Dlouho a bolestně trpět! Ty vole, já sem takovej debil! Co já si všechno moh přát a nakonec skončím někde v nějakym hajzlu a kdovíco se mi tam bude dít a to všechno pro jednu pitomou kérku! Dědek jeden! Tohle sem přece nemoh brát vážně! Nikdo nemůže!“ utěšoval sám sebe polohlasně. Jeho tříletý labrador na něj přítom soustrastně zíral. Misku na žrádlo měl prázdnou, ale bylo celkem jasné, že tenhle páníčkův stav už znal a že by něco snad dostal, s tím ani nepočítal. Filip zamžoural očima směrem k psovi. „Promiň, Basko. Ráno.“ Pak se otočil na bok a během chvíle už pravidelně oddychoval.

Ranní sluníčko mu ostře zasvítilo do zavřených víček. Lehce zamrkal. Pomalu otevřel oči a mžoural do ranního rozbřesku. Den byl podezřele v rozpuku. Pohlédl na mobil ležící na nočním stolku. Bylo osm a nějaké drobné. Sakra! Zaspal! Večer si zapomněl nařídít buzení. Vyletěl z postele a zmateně začal pobíhat po bytě. Basko ho nadšeně vítal a netrpělivě poskakoval kolem. Čekal na svou ranní procházku. „Basko, kámo, průser! Zaspali sme! Tos mě nemoh vzbudit?!“ V hromadě vypraných nespárovaných ponožek hledal dvě, které by k sobě pasovaly. Znovu pohlédl na nedočkavé zvíře. „To ti nemůžu udělat, já vim!“ Rychle nazul tenisky, vzal vodítko a už otevřel dveře. „Ale rychle, dneska musíš bejt fakt jako tryskáč, rozumíš? Pochčiješ první strom, kerej potkáme, a já pádím!“ pokřikoval na Baska a bral schody v paneláku po dvou. Špatný došlap. Let vzduchem. Rána jako z děla. Než si stihl cokoliv uvědomit, válel se pod schody. Basko na něj nechápavě koukal a jemně kvíkal. „Sakra! Moje noha!“ řičel Filip na celý barák.

***

„Ty už to fakt přeháníš,“ rýpnul si Tomáš, „zaspíš a necháš se do farchy hodit erzetou!“

„Asi mam kliku, že je to nejbližší špitál vod mýho baráku. Kurva, to bolí!“

„Nekňuč, kámo. Doktor je tu za chvíli.“

„Kdo slouží?“

„Kovář.“

Filip vztekle praštil hlavou o lehátko, na kterém ležel. „Tak to je můj konec! Zrovna tendle řezník!“ To už vcházel doktor Kovář na ošetřovnu.

„Ale, ale, pan Šimůnek! Slyšel jsem, že vás na ortopedii postrádají. Kolikátý pozdní příchod to už tenhle měsíc vlastně je?“

Filip zvedl oči v sloup. „Mam blbej měsíc. Třetí.“

„Třetí blbej měsíc nebo třetí pozdní příchod?“ Ortoped vzal do obou rukou Filipův kotník a lehce s ním pohnul.

„Auuu! To bolí! Trochu soucitu, doktore!“ křičel zoufale.

„To bude zlomený. Pošlu vás na rentgen. A modlete se. Jestli jste si to zlomil blbě, tak vás v práci dokonce ubytujeme! Luxus, co říkáte?!“

„Mí to zasádrujete a bude, ne?!“ vyjekl překvapeně.

„No uvidíme. Taky se může stát, že půjdete na sál a budeme to šroubovat. Necháme se překvapit.“

Zatímco čekal Filip na výsledek rentgenu, v hlavě se mu honily ty nejhorší myšlenky. Tomáš si všiml jeho výrazu.

„Co se tváříš? To nebude tak horký, neboj!“

Filipův výraz se ale nezměnil. „Ty vůbec netušíš, vo co tu de. Voni mi tu nohu nejspíš amputujou.“ řekl ledově chladným hlasem. Tomášovi málem zaskočilo nemocniční kafe, které popíjel z kelímku.

„Cože?! Tobě asi jeblo, ne? Nejvejš pudeš pod kudlu a budeš mít pár šroubů. Hele, všeccko zlý je k něčemu dobrý. Dáš si leháro, sestřičky tě budou vobletovat, to je furt lepší než makat, ne?“

Filip si ale dál vedl svou. „Bude to hrozně bolet, a kdo ví, jak dlouho to potrvá. Budu hrozně trpět! Sakra!“

Takhle ho Tomáš neznal. Možná je v nějakém šoku, pomyslel si.

„Hele, já musím jít dělat. Napiš mi pak sms, jak si dopad. Jestli si tě tu nechaj, eště se za tebou stavim, než vodejdu.“

Teprve teď Filip vytřeštil oči a vyhrkl: „Počkej, jesli tu zůstanu, musí se mi někdo postarat vo Baska. Je chudák doma sám. Pomůžes mi s ním?“

Tomáš se na zlomek sekundy zamyslel a pak se usmál: „No jasně. Pučíš mi bejvák na tu dobu a pejsánek bude jako ve vatě, to slibuju!“ Na to si pláclí.

Když si doktor Kovář prohlédl snímky, poplácal Filipa po zádech. „Hezká zlomeninka! Tak ať vám někdo přiveze věci, protože tohle se musí operovat. Chvíli si tu poležíte. A připravte se na delší rekonvalescenci. Než tu zase budete moct pobíhat, to chvíli potrvá.“

„Řekněte mi pravdu, doktore. Budete amputovat?“

„Prosím?! Zlomený kotník? Kde jste to proboha slyšel? Takhle si myslíte, že tady léčíme? To by byla snadná práce, každému hned všechno uříznout...“ smál se Kovář.

Filip zakroutil hlavou. „Tam bude nejspíš něco, co není na rentgenu vidět. Prosím vás, buďte připravený na to úplně nejhorší! Já vo tu nohu nechci přijít!“

„Neblázněte, člověče! To pracujete v nemocnici? Vždyť vy se chováte jak hysterická ženská!“

„Nic nechápete, doktore!“

„Dva šrouby, celkem běžná operace. Ale slibuju, že budu připraven na nejhorší, spokojen?“

Filip jen unaveně pokýval hlavou a upřel svůj zrak do stropu. Nečekal, že to přijde tak hrozně rychle. Ani si tu kórku pořádně neužil a už trpí. Cítil se odevzdaně a naprosto bezmocně. Nevěděl, co bude dál, ale měl jistotu, že bude dlouho a bolestně trpět. Když ho převezli na oddělení, bylo z toho haló.

„Holky, představte si, že Filip, ten sanitář, přijel erzetou! Má úraz. Kovář ho bere na sál!“ přiběhla sestřička Verunka do sesterny celá rozjařená.

„Tak on přišel do práce?“ podivila se vrchní.

Když se probрал z narkózy, nejdříve si ploskou zdravé nohy ohmatal tu operovanou. Sláva! Je tam! Nechybí. Potom se rozhlédl a mrkl na kapající infuzi. Noha byla zafixovaná v sádrovém obvaze a musel sám sobě přiznat, že bolest nebyla tak strašná, jak čekal. Možná je to všechno, napadlo ho. Třeba už to má za sebou! S pocitem velké úlevy znovu usnul. Probudilo ho, až když noha začala přicházet k sobě.

Stačilo ale zaskučet a sestřička hned přispěchala s injekcí. Během okamžiku pocítil lehký nával tepla a svět se s ním začal točit. Já na tebe vyzraju, staříku, napadlo ho. Ono to nebude tak šílený, jak by sis možná přál!

V nemocnici strávil dva týdny a s vidinou rehabilitace, které neunikne, byl o berlích propuštěn domů. Basko ho vítal jako zběsilý, takže se málem na berlích neudržel. „Neskákej, ty pako! Neskákej, blbe! Zabiješ mě!“

Tomáš to nebohé rozradostněné zvíře chytil a odtáhl ho od Filipa. „No, nazdar. Ty seš teda lazar!“ okomentoval situaci.

Filip jen rozpačitě pokrčil rameny. „Budeš mi ještě venčit Baska, než se trochu poskládam?“ žadonil.

„No co mi zbejvá, že jo. Přece nenechám kámoše v bryndě. Dyž sem to zvládnul ty dva tejdny, eště to nějakou dobu taky zvládnu. Ale nebuděš na mě ječet!“

„Proč bych měl ječet?“

Tomáš se na chvíli zamyslel a potom se rozpačitě podíval směrem ke špajzu. „Trochu sem ti vybilil špajzku.“

Filip se pomalu dobelhal na místo činu a otevřel dveře. Vzápětí strnul. „Trochu?! Ty vole, kde je všechen muj chlast?“ Nemotorně se rozhlížel po policích. „Ty si sežral i celej lovečák a klobásy vod mámy?!“

Tomáš jen nezřetelně pokrčil rameny. „Trochu jsme tu s kámošema kalili. Hodilo se to.“

„Eště něco bych měl vědět?“ podíval se na něj Filip s rozpaky ve tváři. Těžko se mohl nějak víc rozčilovat, Tomáše potřeboval.

„No... Jak bych to...“ hledal Tomáš slova.

„Normálně, prostě to vyklop!“

„Budeš muset spát na matraci na zemi, ale to tedy nevim, jak se z tý země pak zvedneš.“

Filipa popadla panika. Horečnou rychlostí pajdajícího invalidy se hrnul do ložnice. Tam uviděl svou rozlámanou postel a Tomášovu matraci na koberci. „Tys mi rozštípal postel?!“ Nevěřil svým očím.

„To není tak úplně přesný. Víš, společnost se tak trochu zhulila a pak... no jak bych to řek, na tý posteli bylo hodně veselo. Nepamatuju